

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

SS. Alexandri Papæ, Euentij & Theoduli presbyt. Item Quirini & aliorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

440 DE INVENTIONE S. CRUCIS.
pheris prauisæque fuere, sic postea factis plane
mirabilibus tum confirmata, cum Deo temper
sum est eiusmodi rebus opportunum. Neque ce
tantoperè mirandum, præsertim cum ipsi Gen
ingenuè fateantur hoc esse Sibyllæ carmen:

**Carmen Si-
byllæ de Cru-
ce Christi.**

S. Paulinus.

**S. Cyrillus
Cath. 10.**

O lignum felix in quo Deus ipse pependit.
Illud enim ita esse, nemo, etiamsi acri studio con-
pugnare voluerit, pernegabit. Quare & ligni
cis & eius veneratio à Sibylla præsignificata est.
statatur S. Paulinus stupendum plane ac perenni-
raculum de ligno S. Crucis toti orbi notissimam
nam cum vndique è remotissimis etiam regionibus
Hierosolymam religionis ergò Christiani con-
re. cõsueuissent acciperentque de ligno Cruci-
ticularum, illud, diuina quadam virtute operac-
lam sentiebat ex diminutione iacturam. Sed
etiam Cyrillus affirmat totum terrarum orbem
gno S. Crucis Hierosolymis accepto esse locum
tum. Erat autem custodia Crucis demandata
ex sanctoribus cleri Hierosolymitani, que præ-
tis tempore ex adytis templi populo adoranda
ducebatur.

Porro illud hic obseruandum est, Græcorum
etiam de S. Cruce celebrare consueuisse solen-
tem ad 16 Kal. Iunij, qua recolitur memoria
randæ illius apparitionis Crucis signi supra Hiero-
solymam meridie factæ; cuius rei gestæ huiusmodi
S. Cyrillus tunc eiusdem ecclesiæ Episcopus
describit post catecheses.

ILLVSTRE MARTYRIVM ALEXANDRI
PAPAE & EUGENII atq; THEODULI PRESBYTERI
ITEM QUIRINI & ALIORVM. ex eo quod opus
pud Sarnum extat. Passus est Alexander anno

132. Hadriani Imp. 13. cum sedisset annos 10, men-
ses 5 & dies 20.

Alexander aetate quidem iuuenis, sed fide
 nus & sanctitate incomparabilis, qui quin-
 to loco à B. Petro Romanæ vrbis Cathedrâ
 annuit, magnam Senatorum partem conuertit ad
 Dominum, ipsumq; vrbis Præfectum Hermen cum
 ore, sorore, & liberis lumine fidei illustravit
 que omnes cum 1250. seruis eorumque coniugi-
 bus & filijs à veteris vitæ delictis sacro fonte expia-
 rit. Quæ mox ad Hadrianû vt perlata sunt, is con-
 ditum misso è Seleucia Aureliano vtriusque mili-
 tæ Comite Christianos omnes crudeli internecio-
 ne deleri iussit. Qui vrbē ingressus inuidiosis pro-
 torum Põtificum criminationibus inflammatus
 Hermen præfectum in vincula cõijci Alexandrum,
 vrbis carcerem abduci iussit. Cùm autem Hermes
 Quirinum tribunum in vinculis haberetur,
 Hermes Hermetis æquanimitem admiratus: Ec-
 ce inquit, ratio, vir illustris, te ad hæc vincula, ab-
 eam honore, suscipienda adigit? Cui Hermes:
 Ego, inquit, honorem omnē prorsus à me ab-
 eam, sed potius mutavi, vtpotè qui pro terreno
 vitam expecto. Cui rursus Quirinus: Equidem
 mirari nequeo te virum prudẽtem eò demen-
 tate esse deuolutum, vt credas te extra hanc vi-
 tam non dico honores sed aliquid omninò adeptu-
 rum humana corpora vsque adeo in puluerẽ
 perire, vt ne ossa quidem post breue tempus su-
 perent. Tum Hermes: Et ego ante hos annos nihil à
 hac expectandum credebam, sed iam pridem
 Alexandro Episcopo aliter edoctus indubitata
 meo hominem in alium à Deo finem creatum
 quam vt pecudum instar fœdis se libidinibus

3. Maij.

Hermes Præ-
fectus vrbis
credit cum
alijs multis

in hanc
partem
a 1320
a 1320
a 1320
a 1320

Ee 5 in hac

in hac vita non dico oblester, sed contamine. Quirinus, audito solo Alexandri nomine, Prefectus rogare & obsecrare institit, ne se in pestem incirculos positam tanto mentis furore præcipit daret. Alexandrum enim esse hominem scelestum & quæ propter maleficia flammis exurendus esset. Hermete autem in sententia perseverante & Alexandrum multis iustitiæ & prudentiæ laudibus extollente tandem ait Quirinus: Profectò si is est Alexander quem tu mihi prædicas, & te, & se pariter ex hoc punitate liberet: & tum demùm vera te dicere dam. Et iam quidem triplicia utriusque vincula ciam, nunciaboque Alexandro, si quidem Deo virtute quem colit ad te peruenire potest, ego quoque vestræ religioni accedam: sin minus poenitentem suo maleficio dignas profinùs pender.

Cumque abiens Quirinus hæc Alexandro præfasset sanctus Pontifex protinus in genua prostratus arduas Christo preces obtulit, ut Quirinus sempiternis tenebris ad veritatis suæ lumen transferre dignaretur. Ecce autem illo in vota precibus incumbenti afficit protinus Dei Angelus admirabili splendore coruscans qui aperto ostio Alexandrum ad Hermetem gaudentem perduxit. Non multo post eò adueniens Quirinus cum utrumque exterritis vultibus simul orantes inueniret terrore correptus stupuit. Tandem resumpto non nihil animo, inquit, hoc artibus magicis effectum est. Hermes animo in Christi amorem fidemque sincerè inflammato: Itane, inquit, tu magicis artibus tribuis, quòd Omnipotentis Dei virtute mirabiliter gestum est? Sed ut clariùs cognoscas, & Quirinus quanta Deus noster virtute polleat, quantaque viros vobis libentes

Angelus S.
Alexandrum
è carcere e-
ducit ad z-
des Quirini.

Hermes
rino mir-
enlū narcau.

es quæ in me beneficia contulit, explicare. Cùm v-
 mis mihi esset filius nimio languore oppressus
 periculis vt extremum vitæ periculum ei immine-
 re abijt cum vxore in Capitolium dijs sacrificatu-
 re quò vitam ei obtinere possem. Sed postquam
 scidui in sacrificijs offerendis muneribusque Pon-
 tificibus largiendis sudatum esset, filius nihilominus
 ratur cum morte mutauit. Aderat nutrix lumini-
 orbata, quæ magno animi dolore victa & me &
 pagem increpuit, asserens: si sumpta in Christum
 ad limina S. Petri cum perduxissem, certo cer-
 tissimum à mortis periculo præseruasset. At ego
 nutricis verba, stolidam planè vt existimabam,
 correptus mulierculæ respondi: Tu cæcitate
 misera ab ea calamitate te liberare nequis: &
 pacto tu filio meo sanitatè & vitâ promittere
 vis? Tu vade & prius per tuum illū Alexandrum
 amicis tuis cõsulito, & tum demùm credâ eum
 tam opus filio meo exhibere potuisse. Vix hæc
 seram cùm illa horâ circa tertiâ abiit, & hora
 sexta ad me sana reuersa est; imponensque hu-
 mili cadauer ad pedes Alexandri illud proiecit
 vt tam admirabile Christi beneficiū potiùs in
 meū, restituta ei vita, cõferre dignaretur, mi-
 ra cæcitate in se redeunte. At Alexander: Sic, in-
 que Christus excitabit, vt semel tibi reformata
 uerit lumina. Cùmq; facta oratione extinctū
 viâ reuocasset eū mihi incolumè restituit.
 ego cùm viderè an diutiùs obstinata mète tâta
 Dei resistere poterâ? An non crederem eum
 necis potestatè habere qui mortuos viuifi-
 cat? Certè credidi Christo, eiq;
 vitam cõsecraui, & in his etiam vinculis, illius
 libenter susceptis, exulto, neque perituri ho-
 minis

Filius Præse-
 cti mortuus
 excitatur.

minis offensionem reformido, certo sciens sempiterna mihi bona in caelis constituta esse, cum pro Christi nomine hic in terris supplicia subiret.

His auditis Quirinus: Est, inquit, mihi filium viro tradere cupio, forma quidem eleganti sed lingua in collo deformata, quam si sanare potestis, vobiscum Christum confitebor. Cui Alexander Eam, inquit, in carcerem ad me adducito, eique vincula ferrea quae collum meum circumdant, ponito & mane saluam eam inuenies. Abi festinus: nam is idem qui me huc adduxit, eodem, prius quam tu ad carcerem venias. His diebus

Angelus reducit Alexandrum in carcerem.

gressus Quirinus ad filiam abiit: Alexander autem duce angelo ad carcerem reuersus, custodibus ad portam vigiles excubabant nihil sentiens vincula resumpsit. Mox adueniens Quirinus ad ostium ad pedes Pontificis, prociuit, eoque salutem suam sanadam obtulit. Tum Alexander, inquit, perquire num inter victos tuos quis sit qui pro Christi nomine patiat, eum ad me adducito. Mox Quirinus Euetium & Modulumque presbyteros adduxit, quibus visus estus vehementer gaudens vincula sua Balbinae namque filiae nomen erat) imposuit & ab omni formitate colli, dicto citius, liberauit.

Et miraculo motus Quirinus carcerem aperuit & Alexandro liberam abeundi facultatem dedit.

At Alexander: Non hoc, inquit, sed aliud mihi beneficium exhiberi volo. Victos omnes adducito, eosque, ut Christo nomina det, hortare.

Quirinus clara voce: Quisquis veram syncretismi Christi religionem amplecti voluerit, baptizatus

libertate donabitur. Accurrerunt proinde multi ad Alexandrum, qui eis Christum annuntia-

Captiui omnes credunt in Christu n.

lamine fidei omnes illustravit: ut nulla iam pro Christi nomine supplicia recusarent. Exultabant omnes, gravissimo dæmonis iugo à ceruicibus excusso, in Christi benignitate: prorsus ut carcer ipse ecclesiam mutatus videretur.

Hæc protinus ad aures delata sunt Aureliani qui amore correptus Quirinum constanter Christum confitentem in euleo torqueri iussit. Cumque nulli Aureliani iniurijs, nullis tormentis cederet, tyrannus amputatis manibus pedibusque capite eum, & corpus canibus proijci iussit: quod à Christiano raptum, humatum est via Appia in cœmitem-
torreati.

Balbina autem eius Balbina in virginitatis proposito perseverans, frequenter beati Alexandri vinculo cum pietatis ardore exosculabatur. Quo amore indignum reputans Alexander eam horrebat ut desisteret, magisque ea vincula quæ Apostolorum principem Petrum constrinxerant exquisita, ut magis illis honorem deferret. Balbina his autem multo studio ac desiderio ea quæ sinit: ijsque gratiam in ventis tanta lætitia exultavit ut se à gratiam actione Domino referenda die noctuque con-
non posset. Tradidit ea postea Theodorum fo-
re religiosissima, S. Hermetis sorori, cuius de-
ab Aureliano corpus illa collegerat & via
veteri non longè ab vrbe Roma s Kal. Se-
sepelierat.

Idem tempore ira percitus Aurelianus missis
omnes in carcere Christianos iam recens
peccatorum sacro laticè expiatis, alli-
collo saxi, marinis fluctibus submergi iussit:
cum ijs Christi virgo Balbina quæ gloriosum
triumphum glorificans Deum cosequi me-
ruit.

Quirinus
torquetur.

plectitur
eum.

Vincula S.
Petri à Bal-
bina inveni-
ta.

Christiani
multi in ma-
re merguntur.

rui. Vnus restabat Alexander cum duobus egregie pietate presbyteris Euentio & Theodulo. Is in medium productus cum ab Aureliano Christianæ fidei rationem, quam ita mordicus omocantur, reddere iussus esset respondit: Sanctum de re canibus à Christo prohibemur. Ea responsio grauiter laceffit iudex: Quid, inquit, num ego nis sum? Certè, inquit Alexander, etiam canis est rior. Post has autem aliasque varias disceptationes vltro citroque habitas tandem Aurelianus furor excandescens in eculeum eum leuari, vngulis percussari, & lampidibus latera eius aduri iussit. Cui carnifices in supplicijs inferendis persisteret, sanctus nullam omninò vocem vel gemitum emittens admirans iudex, tam alti silentij causam quaerens. Cui Pontifex: Orationis, inquit, tempore homo Deo loquitur. Rursus Aurelianus: Capiat tempus aliqua vel ætatis saltem tuæ miseratio qui non nondum 30 excedens pulcherrimum iuuentutis ætatem cæco furore perdere festinas. Imò, inquit Alexander, vtinam tu animam non perderes. Per hoc autem in eculeo Alexandro, misit ad Aurelianus vxor eius Seuerina, vt virum iustum misisset: ni mallet & ipse mala morte perire, & cruci aduam relinquere.

S. Alexander dixit cruciatum.

Et nuncio sinistra tactus suspicione iudex Alexandrum valde charum haberet, ægre per depositum tamen ex eculeo miris aliquantulum habuit. Eo autem soluto immanis tyrannus iussit Euentium, quem ante omnia de nomine, tempore quo Christo nomen dedisset, percunctari. Et Euentius forti virilique animo: Equidem, inquit, tuis, inquit, vocor: Christiana autem sacra nomen nos septuaginta suscepi, vndecimo ætatis

Euentius gradus.

præatus, vicesimo verò ad presbyterij honorem insignis promotus sum. Secundum annum in carcerem ago, ætatem vniuersam annum octogesimum septimam his vinculis & certamine tali quo nūquam mihi in hac vita gratius, nunquam iucundius quidquam accidit. Cui iudex: Consule quæso senectuti & abiurato Christo nobis adhære vt locum & honores inter primos cōsequaris. Respondit Euentus: O te miserum & amentem, nunquam te mortalem esse recordaberis? Tu potius Christo Dei fide adhære vt illius misericordiam consequaris.

Tum Aurelianus, amoto Euentio; Et tu, inquit, Theodule, pari furore iussa nostra pro nihilo ducis? **Theodulus.**

Theodulus: Imo, inquit, te ipsum pendo nihili, non Sanctos Dei varijs afficis supplicijs. Aurelianus vero martyris responso in rabiem conuersus præcepit accendi furnum, & Alexandrum cum Euentio ad dorsum pariter colligatos in ardentem coniungere.

Alexāder & Euentius mittuntur in furnum. Theodulum verò ad furnum sisti vt frangere cruciatu in dæmonum sacrificia cōsentiret. Porro Alexander eum inclamans: Frater, inquit, Theodule, festinans veni huc & esto nobiscum.

Nam quartus ille, qui inter tres Hebræos pueros apparuit, etiam nobis adest. Exiliens ergo in carcerem Theodulus illud Psalmistæ cecinit: **Psalm. 16.**

Ignem examinasti, & non est inuenta in nobis iniquitas. Tum Aurelianus dolore pariter & furore tabescens Euentium & Theodulum capite plecti iussit. **Occiduntur.**

Alexandrum verò per tota membra creberrimis rotis confodi donec spiritum exhalaret. Cumq; ad inferos defunctis iam martyribus tanquam vi-

ditare conuularet, repente vox de cælo ad eum facta, inquit, his, quibus tu insultas paradysus expectus est, tibi verò tartarus. His auditis Aure-

lianus

lianus tremore correptus ad Seuerinam vxore
am cōfugit, eamque obnixè vt precibus suis omni
potentem Deum placare & constituta sibi tormen
ta auertere dignaretur, rogauit: Nam, dicebat,
quo hæc vox auribus meis insonuit cōtus intrem
& in febres incidi. Seuerina autem, vt erat præ
ti pietate foemina: Ego verò, respōdit, abibo. Quo
stique martyres meis ipsa manibus sepeliām: ne o
dem clades in me defæuiat. Itaque abiens septem
ab vrbe milliario, via Numentana Alexandrum
Euentium in monumētō prædij sui condidit: in
odulum verò alibi sepeliuit. Indè domum festi

Aurelianus
male petir.

Aureliānum alienata prorsus mente febribus
ancem & mala omnia sibi imputantem inuenit.
autem, marito ijs in supplicijs rādem defūdit.
licio se induens ad sanctorum limina abiens de
eorum certamina laudibus celebrauit: donec
Oriente S. Sixtus Episcopus venisset: qui ad
petitionem, relicto ibidē sacerdote sacro
Missæ sacrificium omni die offerri constituit.

MARTYRIVM SS. ALEXANDRI
Antonina virginis. ex eo quod est apud Metap.

3. Maij.

Cvm esset temporibus illis ingens perfectio
inter alios oblata est Festo Præfidi hominū
mnis misericordiæ experti, virgo quædam
forma, tum pietate inprimis insigni Antonina
mine: quæ in perferendis pro pietate certaminibus
admirandam fortitudinis & constantiæ signifi
onem dedit. Nam Festus vt eam in suam de
am perpelleret & donis muneribusq; ampliss
& minis horribilibus expugnare conabatur. At
gō eius non modò munerā reiecit, minasque
tempfit, sed etiam constanter deos eius dæmones